

UZASADNIENIE

T. S. (1) został oskarżony o to, że w okresie od listopada 2012r. do lutego 2013 r. w W. działając jako osoba reprezentująca spółkę (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) w W. dokonał przywłaszczenia powierzonego na podstawie leasingu operacyjnego nr (...) mienia w postaci pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 72360 zł w ten sposób, iż nie zwrócił w/w pojazdu pomimo wypowiedzenia pojazdu leasingu czym działał na szkodę (...) SA, tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. została zawiązana mocą aktu notarialnego rep. A Nr (...) sporządzonego w M. przy ul. (...) w dniu 24 listopada 2010 roku przed notariuszem R. N. zgodnie z oświadczeniem woli złożonym przez D. Z..

Zgodnie z § 3 umowy siedzibą spółki był S.. Kapitał zakładowy spółki wynosił 5.000 zł i został podzielony na 50 udziałów o wartości 100,00 zł (§ 7 umowy spółki). Udziały w kapitale zakładowym zostały objęte w całości przez wspólnika D. Z., a pokrycie udziałów nastąpiło wkładem pieniężnym (§ 8 umowy spółki).

Dowód: kopia aktu notarialnego k. 457-459

Spółka następnie w dniu 30 stycznia 2011 roku została zarejestrowana pod numerem (...) w rejestrze przedsiębiorców, prowadzonym przez XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego dla (...) W. w W.. przedmiotem działalności była m.in. sprzedaż hurtowa metali i rud metali.

D. Z. od dnia 31 stycznia 2011 roku do dnia 11 czerwca 2012 roku pełnił funkcję Prezesa Zarządu w/w podmiotu.

Dowód: informacja z KRS k. 23-36

W dniu 26 października 2011 roku D. Z. działając jako Prezes Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. udzielił pełnomocnictwa N. G. do zastępowania go we wszystkich sprawach, wynikających z pełnienia funkcji członka Zarządu, w tym w szczególności do zwoływania walnych zgromadzeń wspólników.

Dowód: pełnomocnictwo k. 474

-zeznania świadka N. G. k. 123v-114, 441v-442v

Dnia 16 listopada 2011 roku w W. odbyło się Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki pod firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., które otworzyła pełnomocnik Prezesa Zarządu w/w Spółki (...). Uchwałą nr 2/ (...) N. G. została powołana na nowego członka Zarządu (Wiceprezesa) w Spółce (...) Sp. z o.o.

Dowód: protokół nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników k. 460

- lista obecności na nadzwyczajnym zgromadzeniu wspólników k. 451

W dniu 5 czerwca 2012 roku N. G. sprzedała T. S. (1) 50 udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. stanowiących 100% kapitału zakładowego.

Podpisy w/w osób zgodnie z wymogami kodeksu prawa handlowego zostały tego samego dnia notarialnie poświadczone przed notariuszem E. K. w Kancelarii Notarialnej przy ul. (...) lok. 13 w W. (repertorium A Nr 5243/2012).

Dowód: umowa sprzedaży udziałów k. 462-464

Oskarżony T. S. (1) z dniem 11 czerwca 2012 roku został wpisany do KRS jako Prezes Zarządu C. Sp. zo.o.

Dowód: informacja z KRS k. 23-36

W dniu 2 lipca 2012 roku Idea (...) z siedzibą we W. przy ul. (...) (do dnia 30 listopada 2012 roku (...) Finansów S.A. z siedzibą we W.) – Finansujący reprezentowany przez pełnomocnika – Dyrektora Sieci Sprzedaży G. D. i spółka (...) sp. z o. o. z siedzibą w W. przy ul. (...) – Korzystający, reprezentowana przez T. S. (1), zawarły umowę leasingu operacyjnego nr (...). Na mocy w/w kontraktu finansujący zobowiązał się do nabycia i przekazania korzystającemu na czas trwania umowy (kontrakt zawarty na okres 60 miesięcy) samochodu osobowego marki V. (...) K. C. o nr rej. (...). Strony wartość przedmiotu leasingu ustaliły na kwotę 72.360,00 zł.

Dowód: umowa leasingu (...)

opinia biegłego z zakresu badań pisma ręcznego k. 138-146

faktura Vat k. 5

odpis KRS k. 15-20

Samochód osobowy marki V. (...) K. C. o nr rej. (...), nr nadwozia: (...), rok produkcji 2012 został nabyty przez (...) S.A. (dawniej (...) Finansów S.A.) od (...) M. B., ul. (...), (...)-(...) G. w dniu 03 lipca 2012 roku za cenę 72 360 zł.

W dniu 09 lipca 2012 roku Finansujący przekazał spółce (...) sp. z o. o., reprezentowanej przez oskarżonego T. S. (1) w/w samochód osobowy. Oskarżony T. S. (1) co pokwitował własnym podpisem dokonał odbioru w/w pojazdu z (...) M. B. (ul. (...), (...)-(...) G.) wraz z pełnym fabrycznym wyposażeniem i dokumentami niezbędnymi do korzystania z niego, dowodem rejestracyjnym nr (...) oraz tablicami rejestracyjnymi.

Dowód: faktura Vat k. 5

-protokół zdawczo-odbiorczy k. 68

-opinia biegłego z zakresu badań pisma ręcznego k. 138-146

-zeznania świadka M. B. k. 157v

Korzystający na mocy umowy leasingu operacyjnego nr (...) zobowiązał się zgodnie z Harmonogramem Finansowym do Umowy leasingu operacyjnego do uiszczenia czynszu zerowego w kwocie brutto 14.472,00 zł oraz 59 prognozowanych czynszów leasingowych, których wysokość mogła ulec zmianie na zasadach określonych w OWUL. Kwotę czynszów ustalono w wysokości netto 1.184,32 zł z terminem płatności do 2 dnia każdego miesiąca. Dodatkowo ustalono kaucję gwarancyjną w wysokości 2.941,46 zł, która została doliczona do ostatniego czynszu leasingowego. Pod w/w harmonogramem podpis złożył w imieniu korzystającego - oskarżony T. S. (1).

Dowód: harmonogram k. 69

-opinia biegłego z zakresu badań pisma ręcznego k. 138-146

Spółka (...) Sp. z o.o. uiszczyła na rzecz (...) S.A. łącznie kwoty 15.926,18 zł. W dniu 3 lipca 2012 roku dokonano wpłaty z banku tytułem czynszu zerowego w kwocie 14.472,00 zł. nie było przy tym podanego numeru rachunku zleceniodawcy. Następnie w dniu 5 września 2012 roku dokonano wpłaty czynszu w kwocie 1.454,18 zł. z rachunku zleceniodawcy (...).

Dowód: pismo Idea (...) z dnia 6.12.2013 r. k. 64

-potwierdzenie wpłaty k. 72-73

Kolejne świadczenia, pomimo upływu terminu płatności, nie były spełniane przez korzystającego – spółkę (...) sp. z o. o. Pismem z dnia 08 października 2012 roku (...) S.A. wezwał (...) sp. z o.o. do wykonania zobowiązania umownego, tj. uiszczenia zaległości czynszowych w terminie do dnia 15 października 2012 roku, zawiadamiając, iż w przypadku niezastosowania się do przedmiotowego wezwania, umowa leasingu zostanie rozwiązana w trybie natychmiastowym, stosownie do postanowienia § 29 ust. 1 lit. a ogólnych warunków umowy leasingu finansowego.

Na mocy postanowienia § 1 ust. 2 i 3 umowy leasingu operacyjnego nr (...) jej integralną część stanowiły Ogólne Warunki Umów Leasingu Operacyjnego przyjęte przez Zarząd (...) SA (dawniej (...) Finansów S. A.) uchwałą nr 1/2012 z dnia 17 lutego 2012 roku obowiązujące od dnia 20 lutego 2012 roku.

Zgodnie z § 5 ust. 1 ogólnych warunków umowy leasingu finansowego przez cały czas trwania Umowy Przedmiot Leasingu jest własnością finansującego. Korzystający może stać się właścicielem Przedmiotu Leasingu dopiero po zakończeniu Umowy i nabyciu Przedmiotu Leasingu zgodnie z postanowieniami rozdziału XIII OWUL.

W myśl § 29 ust. 1 lit. a ogólnych warunków umowy leasingu finansowego wskazano, że finansujący może rozwiązać Umowę w trybie natychmiastowym gdy Korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednego czynszu leasingowego, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez Finansującego terminu dodatkowego do zapłacenia tej zaległości z zagrożeniem możliwości wypowiedzenia Umowy w trybie natychmiastowym w przypadku nie uiszczenia zaległego czynszu w terminie, przy czym prawo rozwiązania Umowy z tego tytułu jest niezależne od przewidzianego w OWUL uprawnienia Finansującego do pobierania odsetek za opóźnienie w regulowaniu opłat leasingowych.

Zgodnie z § 29 ust. 2 lit. a w przypadkach opisanych m.in. w poprzednim ustępie (ust. 1) Finansujący ma prawo żądać od Korzystającego natychmiastowego zwrotu przedmiotu Leasingu, a w razie nieuczynienia zadość temu żądaniu – do natychmiastowego przejęcia Przedmiotu Leasingu, również przez osoby trzecie posiadające stosowne upoważnienie Finansującego.

Zgodnie z ust. 3 rozwiązanie Umowy dokonuje się w formie pisemnego oświadczenia Finansującego, które Finansujący wysłała Korzystającemu.

Dowód: umowa leasingu k. 7-9, 65-67

-ogólne warunki umów leasingu k. 326-333

W konsekwencji pismem z dnia 19 października 2012 roku, wystosowanym do (...) sp. z o.o., (...) S.A. ((...) Finansów S.A.), działając zgodnie z postanowieniem § 29 ust. 1 lit. a ogólnych warunków umowy leasingu finansowego, wypowiedziała umowę leasingu nr (...) z uwagi na bezskuteczny upływ terminu zapłaty wyznaczonego na dzień 15 października 2012 r. ze skutkiem natychmiastowym. Wskazano, że umowa leasingu ulega rozwiązaniu w dniu doręczenia w/w wypowiedzenia.

Równocześnie wezwano (...) Sp. z o.o. do wydania w nieprzekraczalnym terminie do dnia 02 listopada 2012 r. przedmiotu umowy.

Pismo zostało wysłane na adres spółki ujawniony w rejestrze (ul. (...) w W.) i odebrane w dniu 26 listopada 2012 roku przez N. G., która w okresie zarządzania spółką dokonała przekierowania przychodzącej korespondencji na swój adres ul. (...) m. N. G. z uwagi na brak kontaktu z oskarżonym T. S. (1) otrzymaną korespondencję przekazała T. S. (2), który miał się podjąć przekazania jej Prezesowi Zarządu (...) Sp. z o.o.

Dowód: wypowiedzenie umowy leasingu wraz ze zwrotem poświadczenia odbioru k. 61-62-63

-wypowiedzenie umowy leasingowej wraz ze zwrotkami k. 70-71

-zeznania świadka N. G. k. 123v-114, 441v-442v, 589,590

Z uwagi na uchylanie się przez oskarżonego od wykonania zobowiązań kontraktowych, (...) S.A. zleciła spółce (...) A Sp. z o.o. z siedzibą we W. podjęcie czynności, zmierzających do uzyskania wymagalnych świadczeń pieniężnych oraz wydania przez oskarżonego przedmiotu leasingu. W toku działań windykacyjnych przeprowadzono wizyty terenowe pod adresem siedziby spółki tj. ul. (...) w W.. Ustalono, że spółce umowa najmu została wypowiedziana, a informacja o utraceniu prawa do użytkowania lokalu została przesłana do KRS. Z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego ustalono, że właściciel spółki (...), który był prezesem w spółce jest poszukiwany listem gończym przez Policję. Podczas wizyty pod adresem zamieszkania obecnego prezesa T. S. (1) tj. ul. (...), (...)-(...) B. w rozmowie z członkiem rodziny ustalono, że w/w przebywa w zakładzie karnym. Podczas czynności windykacyjnych udano się również pod adres zamieszkania pełnomocnika spółki (...) tj. ul. (...) (...)-(...) N. n/P.. Przedsięwzięte czynności, zmierzające do wyegzekwowania ciężących na oskarżonym zobowiązań umownych, okazały się nieskuteczne. Nie udało się zlokalizować przedmiotu leasingu, ani również ustalić danych teleadresowych osoby, która jest w posiadaniu pojazdu.

Dowód: zeznania świadka J. Ł. k. 58

-zeznania świadka A. T. k. 658v

Wartość leasingowanego pojazdu marki V. (...) K. C. o nr rej. (...) przywłaszczonego w okresie od listopada 2012 roku do lutego 2013 roku wynosiła kwotę 43.000 zł.

Dowód: opinia dotycząca wyceny samochodu osobowego k. 481-483

Oskarżony **T. S. (1)** ma ukończone 35 lat, jest stanu wolnego, nie ma nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest stolarzem meblowym. Przed osadzeniem w zakładzie karnym utrzymywał się z prac dorywczych, z których osiągał dochód w wysokości 1500-2500 złotych w stosunku miesięcznym. Nie posiada majątku.

Dowód: dane osobopoznawcze k. 193-194, 306

Oskarżony T. S. (1) dotychczas był karany:

- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 07.09.2007 r. (sygn. akt III K 561/07) za czyn z art. 280 § 1 k.k. ;
- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 29.04.2008 r. (sygn. akt III K 629/07) za czyn z art. 234 k.k. ;
- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 24.02.2011 r. (sygn. akt XVI K 239/11) za czyn z art. 270 § 1 k.k. ;
- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 10.03.2011 r. (sygn. akt XVI K 4422/10) za czyny z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. ;
- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 07.06.2013 r. (sygn. akt V K 261/13) za czyny z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. ;
- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 27.11.2013 r. sygn. akt V K 430/13

Dowód: karta karna k. 606-607

T. S. (1) został poddany badaniom sądowo – psychiatrycznym, po których biegli lekarze z zakresu psychiatrii nie stwierdzili u niej objawów choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznali natomiast uzależnienie mieszane od alkoholu i środków psychoaktywnych z grupy stymulantów. Okoliczność ta pozostaje bez wpływu na poczytalność opiniowanego w inkryminowanym czasie. Odnośnie zarzucanego czynu biegli stwierdzili, że T. S. (1) w chwili jego popełniania miał zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Nie zachodzą warunki określone w art. 31 § 1 i 2 k.k. Zdaniem biegłych poczytalność opiniowanego

w chwili czynu, w trakcie postępowania oraz podczas badania nie budzi wątpliwości. Opiniowany może brać udział w toczącym się postępowaniu.

Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 202-203

Oskarżony T. S. (1) (k. 194, 306-306v), tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i jurysdykcyjnego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. Zadeklarował chęć odpowiadania na pytania swojego obrońcy.

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując analizy całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do jednoznacznego przekonania, iż T. S. (1) jest sprawcą zarzucanego mu przestępstwa dokonanego na szkodę (...) S.A. we W. (dawniej P. Finansów), przy czym należało dokonać korekty odnośnie wartości samochodu będącego przedmiotem tegoż czynu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego T. S. (1), uznając je za przyjętą w tej sprawie linię obrony, mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej. Okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w zawartych umowach, opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego oraz wiarygodnych zeznaniach świadków N. G., M. B., J. Ł. czy A. T..

Wyjaśnieniom oskarżonego w pierwszej kolejności przeczą zeznania świadka M. B. (k. 157v) prowadzącego działalność o nazwie (...) B. zajmującego się m.in. pośrednictwem w leasingach czy handlem samochodami, które sąd na podstawie art. 392 § 1 k.p.k. ujawnił na rozprawie w dniu 8 marca 2017 roku. Świadek wiarygodnie podał, że pamięta fakt wydania samochodu marki V. (...) osobie upoważnionej z firmy (...) Sp. z o.o. świadek co prawda wskazał, że nie pamięta jego personaliów, ale na pewno została ona przez niego wylegitymowana i posiadała stosowne upoważnienia i została wpisana do KRS jako członek Zarządu. Na okoliczność przekazania pojazdu został sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy, następnie przesłany wraz z pełną dokumentacją leasingową do P. Finansów (obecnie (...) S.A.). Świadek po okazaniu mu kopii w/w protokołu potwierdził jego autentyczność. Z zeznaniami w/w świadka koreluje materiał dowodowy w postaci protokołu zdawczo-odbiorczego, odpisu KRS. Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadka, bowiem są one wiarygodne, logiczne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie w postaci odpisu KRS (k. 23-26), z którego wynika, iż oskarżony T. S. (1) od dnia 11 czerwca 2012 roku (data dokonania wpisu) pełnił funkcję Prezesa Zarządu podmiotu (...) Sp. z o.o. , który posiadał całość udziałów spółki (tj. 50 udziałów o łącznej wartości 5.000 złotych).

Należy również wskazać, że wersja przedstawiona przez oskarżonego, kwestionującego swoje sprawstwo w sposób jednoznaczny i pewny wykluczona została w opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego mgr P. G. (k. 138-146). Wynikało z niej bezspornie, że:

-podpis o odczytanym brzmieniu (...) widniejący w obrębie oryginału trzeciej strony Umowy Leasingu Operacyjnego nr (...) zawartej w dniu 02.07.2012 r., pomiędzy (...) Finansów S.A. z siedzibą we W., (...)-(...) W., ul. (...), a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. (...), (...)-(...) W., w pozycji (...)

- podpis o odczytanym brzmieniu (...) widniejący w obrębie oryginału Protokołu zdawczo-odbiorczego do Umowy Leasingu Operacyjnego nr (...), stanowiącego integralną część ww. umowy zawartej w dniu 02.07.2012 r., pomiędzy (...) Finansów S.A. z siedzibą we W., (...)-(...) W., ul. (...), a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. (...), (...)-(...) W., w pozycji (...);

- podpis o odczytanym brzmieniu (...) widniejący w obrębie oryginału Harmonogramu (...) do Umowy Leasingu Operacyjnego nr (...), stanowiącego integralną część ww. umowy, zawartej w dniu 02.07.2012 r., pomiędzy (...) Finansów S.A. z siedzibą we W., (...)-(...) W., ul. (...), a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., ul. (...), (...)-(...) W., w pozycji (...)

zostały nakreślone przez T. S. (1), którego materiał porównawczy przesłano do badań.

Zdaniem Sądu opisana powyżej opinia zasługiwała na wiarę, gdyż została sporządzona zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa, w sposób rzetelny, logiczny i szczegółowy. Opierając się na własnym doświadczeniu zawodowym oraz dorobku nauki biegły udzielił wyczerpujących odpowiedzi na wszystkie stawiane mu pytania oraz postawił trafne wnioski. Z żadnym z uczestników postępowania nie łączył go stosunek zależności, a w sprawie nie ujawniły się okoliczności, które nakazywałyby uznać, że opiniował nierzetelnie. Co więcej żaden z uczestników postępowania nie kwestionował wartości dowodowej tej opinii. W tych okolicznościach, Sąd doszedł do przekonania, że przedmiotowa opinia w pełni zasługiwała na przymiot wiarygodności.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności całość zeznań J. Ł. (k. 58) – specjalisty do spraw windykacji z firmy (...) A Sp. z o.o., która uzyskała pełnomocnictwo od pokrzywdzonej spółki (...) SA, a którego zeznania sąd ujawnił w trybie art. 391 § 1 k.p.k. na rozprawie w dniu 8 marca 2017 roku. Świadek jest osobą bezpośrednio zajmującą się istotą stosunków, stanowiących przedmiot niniejszego postępowania a odnoszących się do prób odzyskania przedmiotu leasingu. Świadek zeznawał spójnie, logicznie i konsekwentnie, a jego depozycje były w pełni zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, przede wszystkim dokumentami (m.in. umową leasingu – k. 7-9, wypowiedzeniem w/w umowy wraz ze zwrotem poświadczenia odbioru k. 61-63 oraz pełnomocnictwem firmy (...) A Sp. z o.o. - k. 13), ale również zeznaniami świadka A. T.. W szczególności J. Ł. wskazał w swoich depozycjach na przedmiot umowy leasingu operacyjnego zawartej między spółka oskarżonego a (...) SA, którym było odpłatne korzystanie z pojazdu marki V. P. C. o nr rej. (...). Świadek wskazał również na wartość przedmiotu leasingu w chwili odbioru wynoszącą 72.360,00 zł brutto zgodnie z fakturą VAT nr (...). Z uwagi na zaprzestanie regulowania rat leasingowych umowa została wypowiedziana w dniu 19 marca 2012 r. spółka (...) nie dostosowała się do wypowiedzenia i mimo to dalej użytkowała przedmiot leasingu. Świadek wskazał na szereg czynności podjętych w ramach wyegzekwowania przedmiotu leasingu. W tym celu udano się bowiem pod adres spółki (ul. (...) w W.), ale tam uzyskano informację o wypowiedzeniu umowy najmu spółce. Następnie jak wskazał świadek ustalono, że były właściciel i prezes spółki D. Z. jest poszukiwany listem gończym, a obecny prezes, którym jest oskarżony T. S. (1) przebywa w Zakładzie Karnym. Świadek potwierdził nadto okoliczność przeprowadzenia wizyty pod adresem pełnomocnika spółki (...). Świadek podniósł, że w toku podjętych działań nie udało się odzyskać przedmiotu leasingu ani ustalić danych osoby, która z niego korzysta. Z w/w zeznaniami korespondowały zeznania świadka A. T. (k. 658v), który również wykonywał czynności windykacyjne względem spółki (...) Sp. z o.o. Co prawda z uwagi na upływ czasu jak również ilość spraw prowadzonych przez świadka, jego zeznania niewiele wniosły odnośnie czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Mimo to A. T. wskazał na przedmiot leasingu tj. pojazd marki V. (...), którego jak podał nie udało się odzyskać. Podniósł, że w toku prowadzonych czynności udał się pod adres spółki, ale był on nieaktualny, nadto nie udało się mu nawiązać kontaktu z przedstawicielem tegoż podmiotu. Sąd dał wiarę zeznaniom w/w świadka z tych samych przyczyn co świadka J. Ł.. Nadto treść zeznań świadków J. Ł. i A. T. znajduje pełne potwierdzenie w dokumentarnym materiale dowodowym.

I tak z umowy leasingu operacyjnego nr (...) (k. 7-9, 65-67), zawartej w dniu 2 lipca 2012 roku pomiędzy (...) SA – finansującą a korzystającą – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., reprezentowaną przez oskarżonego T. S. (1) wynika, iż finansujący zobowiązał się do nabycia i przekazania korzystającemu na czas trwania umowy (kontrakt zawarty na okres 60 miesięcy) samochodu osobowego marki V. (...) K. C. o nr rej. (...). Strony wartość przedmiotu leasingu ustaliły na kwotę 72.360,00 zł. (faktura VAT k. 5). Jak wynika z protokołu zdawczo-odbiorczego (k. 68) w dniu 09 lipca 2012 roku finansujący przekazał spółce (...) sp. z o.o., reprezentowanej przez oskarżonego T. S. (1) w/w samochód osobowy. Z harmonogramu (k. 6) wynika bezspornie, że korzystający zobowiązał się do uiszczenia czynszu zerowego w kwocie brutto 14.472,00 zł oraz 59 prognozowanych czynszów leasingowych, których wysokość mogła ulec zmianie na zasadach określonych w OWUL. Kwotę czynszów ustalono w wysokości netto 1.184,32 zł z terminem płatności do 2 dnia każdego miesiąca. Dodatkowo ustalono kaucję gwarancyjną w wysokości 2.941,46 zł, która została doliczona do ostatniego czynszu leasingowego. Tymczasem jak wynika z potwierdzenia wpłaty z dnia 3 lipca 2012 roku oraz 5 września 2012 roku (k. 72-73) (...) Sp. z o.o.

uiściła łącznie na rzecz (...) S.A. jedynie kwotę 15.926,18 zł (w tym czynsz zerowy w kwocie 14.472,00 zł).

Z ogólnych warunków umowy leasingu finansowego z dnia 17 lutego 2012 roku przyjęte przez Zarząd (...) SA (dawniej (...) Finansów S. A.) uchwałą nr 1/2012 z dnia 17 lutego 2012 roku (k. 326-333) wynika, że (§ 29 ust. 1 lit. a), że finansujący może rozwiązać Umowę w trybie natychmiastowym gdy korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednego czynszu leasingowego, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez finansującego terminu dodatkowego do zapłacenia tej zaległości z zagrożeniem możliwości wypowiedzenia Umowy w trybie natychmiastowym w przypadku nie uiszczenia zaległego czynszu w terminie, przy czym prawo rozwiązania Umowy z tego tytułu jest niezależne od przewidzianego w OWUL uprawnienia finansującego do pobierania odsetek za opóźnienie w regulowaniu opłat leasingowych.

Z pisma z dnia 19 października 2012 roku (k. 61) wynika, iż (...) S.A. (dawniej (...) Finansów S.A.), działając zgodnie z § 29 ust. 1 lit. a OWUL wypowiedziała umowę leasingu nr (...) z uwagi na bezskuteczny upływ terminu zapłaty wyznaczonego na dzień 15 października 2012 r. ze skutkiem natychmiastowym. Równocześnie wezwano (...) Sp. z o.o. do wydania w nieprzekraczalnym terminie do dnia 02 listopada 2012 r. przedmiotu umowy.

Z potwierdzenia odbioru przesyłki o nr (00) (...) (k. 62-63) wynika, że wskazane powyżej pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu z dnia 2 lipca 2012 roku, zostało wysłane na adres spółki ujawniony w rejestrze (ul. (...) w W.) i doręczone w dniu 26 października 2012 roku do rąk N. G., która w okresie zarządzania spółką dokonała przekierowania przychodzącej korespondencji na swój adres ul. (...) m. N. G. z uwagi na brak kontaktu z oskarżonym T. S. (1) otrzymaną korespondencję przekazała T. S. (2), który miał się podjąć przekazania jej Prezesowi Zarządu (...) Sp. z o.o.

Również zeznania świadka N. G. (k. 123v-114, 441v-442v, 589,590,591),-pełnomocnika spółki (...) Sp. z o.o., która otrzymała pełnomocnictwo z dnia 26 października 2011 r. od właściciela i prezesa w/w podmiotu D. Z., którego przez pewien czas była kochanką Sąd uznał za wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie. Sąd po zetknięciu się bezpośrednio ze świadkiem na rozprawie i analizie składanych przezeń zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie zeznań uznał, iż należy ocenić je jako spójne, logiczne i kateryczne. Świadek szczegółowo opisała okoliczności w jakich doszło do sprzedaży udziałów w/w spółki oskarżonemu T. S. (1). Wskazała, że przed sprzedażą dokonała zmian w KRS tj. zwolniła R. S. (zgodnie z odpisem KRS pełnił funkcję od dnia 11.03.2011 roku do dnia 10 listopada 2011 roku –informacja z KRS k. 23-26) ze stanowiska wiceprezesa i wypowiedziała mu umowę o pracę, a także zwolniła M. S. z funkcji prokurenta. Powodem tego postępowania jak wskazała była informacja uzyskana przez nią od księgowego o ich działaniach zmierzających do wyłudzenia VATu. Uregulowała także zaległe płatności wobec US, ZUS, Kancelarii (...) sp. c. (z uwagi na zawieszenie działalności gospodarczej (...) Sp. z o.o. – pismo z dnia 23 grudnia 2011 r. k. 473) a także zadłużenie z tytułu umowy leasingu pojazdu marki T.. Wypowiedziała nadto bankowe dostępy w A. Banku nadane R. S., który zarządzał spółką pod nieobecność D. Z.. Świadek oświadczyła, że S., S., Z. i D. byli przyjaciółmi. Biznesowo łączyła ich (...) Sp. z o.o. Świadek odnosząc się do sprzedaży udziałów oskarżonemu wskazała, że umowna kwota zakupu wynosiła 5.000 zł, której nie otrzymała. Oskarżony był znajomym R. D. – kolegi D. Z.. R. D. przedstawił jej oskarżonego w dniu sprzedaży, ponieważ sam z uwagi na zadłużenie nie mógł zostać prezesem spółki i figurować w rejestrze. Wszelkich ustaleń i płatności dokonywał R. D. stąd w ocenie świadka oskarżony miał pełnić jedynie rolę podstawionego „słupa” przez R. D., R. S. i T. S. (2). Świadczyć miało o tym również nachodzenie jej w miejscu zamieszkania przez windykatorów chcących ściągnąć zaległości za m.in. nierozliczone faktury za GSM, Internet czy ruchomości w postaci pojazdów. Świadek wskazała, że po sprzedaży udziałów nie miała już z nikim kontaktu od czerwca 2012 r. z wyjątkiem M. S.. Zaprzeczyła, by miała wiedzę na temat leasingu będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Odnosząc się do odbierania korespondencji (...) Sp. z o.o., wskazała, że w czasie kiedy pełniła funkcję pełnomocnika w spółce z uwagi na swoją wygodę dokonała przekierowania korespondencji z ul. (...) na swój adres Osiecka 38 m. 31. Potwierdziła odebranie wypowiedzenia umowy leasingu z dnia 19 października 2012 r., które otrzymała dnia 26 w/w miesiąca. Z uwagi na brak kontaktu z oskarżonym korespondencję przekazała T. S. (2), który miał się podjąć przekazania w/w.

Również w czasie konfrontacji z świadkiem R. D. na rozprawie w dniu 5 grudnia 2016 roku (k. 589,590, 591) świadek zeznawała konsekwentnie i spójnie. Odnosząc się do kredyty zaciągniętego w (...) wskazała, że musiała go wziąć osoba wskazana w dokumentacji. Logicznie podniosła, że jeśli został jakiś zaciągnięty, to dziwne że oskarżony „do tej pory nie wnosił skargi”.

Wiarygodne, choć niewiele wnoszące do sprawy były zeznania R. S. (k. 48v, 413). Potwierdził on jedynie fakt założenia spółki przez D. Z., przedmiotu jej działalności, pełnienia w niej funkcji wiceprezesa przez okres kilku miesięcy czy też otrzymania pełnomocnictwa przez N. G. od D. Z.. Świadek nie miał wiedzy na temat oskarżonego i przedmiotu niniejszego postępowania. Z kolei zeznania świadka M. S. (k. 121v) – prokurenta spółki (...) Sp. z o.o. w 2011 r. nie miały znaczenia dla ustaleń w niniejszej sprawie. Świadek zaprzeczył, by znał oskarżonego i by miał wiedzieć o leasingu pojazdu V. (...) przez spółkę (...).

Sąd nie dał wiary zeznaniom D. Z. (k. 442v,) poza ogólnym faktem iż pierwotnie to on był właścicielem i prezesem spółki (...) Sp. z o. o. Niewiarygodne były zeznania świadka w zakresie w którym stwierdził, że nie sprzedawał w/w spółki i nie udzielał nikomu pełnomocnictwa a także to, że od połowy 2011 r. nie utrzymywał kontaktu z osobami mającymi wiedzę na temat spółki. Przeczy bowiem temu treść pełnomocnictwa (k. 474) z dnia 26 października 2011 r., w którym jako Prezes Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. upoważnił N. G. do zastępowania go we wszystkich sprawach, wynikających z pełnienia funkcji członka Zarządu, w tym szczególności do zwoływania walnych zgromadzeń wspólników. N. G. na podstawie tego pełnomocnictwa następnie zwołała Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników w dniu 16 listopada 2011 r. (k. 460) i uchwałą (...) została powołana na nowego członka Zarządu (Wiceprezesa) w w/w spółce. Nadto fakt otrzymania pełnomocnictwa potwierdził świadek R. S.. Świadek zaprzeczył również znajomości osoby R. D., co jest sprzeczne z zeznaniami świadków N. G., T. S. (3) jak i samego R. D..

Sąd nie dał wiary również zeznaniom świadka T. S. (2) (k. 123v, 441-441v) poza ogólnym wskazaniem na utrzymywanie kontaktów koleżeńskich z D. Z., R. S. i R. D., którzy byli jego kolegami. W pozostałym zakresie sąd odmówił im wiary. Świadek bowiem zaprzeczył okoliczności otrzymania od N. G. wypowiedzenia umowy leasingu operacyjnego z dnia 19 października 2012 roku, co było sprzeczne z zeznaniami świadka N. G., które sąd obdarzył walorem wiarygodności. Z tych samych powodów nie dał wiary jego zeznaniom w których zaprzeczał, by miał posiadać wiedzę odnośnie przedmiotu niniejszego postępowania i znać osobę oskarżonego.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka R. D. (k. 500-500v, 545-545v) przesłuchanego w obecności biegłego psychologa i co do którego sporządzono opinię sądowo-psychologiczną (k. 561) z której wynika, że stan poznawczo-emocjonalny jest w normie wiekowej. Brak jest podejrzeń w kierunku zaburzeń pamięci czy innych problemów poznawczo-emocjonalnych. Świadek prezentuje normę intelektualną, adekwatną do stanu rozwoju umysłowego, zdolność do postrzegania, przechowywania postrzeżeń i odtwarzania ich zgodnie z rzeczywistością. Potrafi odróżnić sądy i domysły od faktów. Dokonując oceny jego zeznań nie umknęło uwadze Sądu po zetknięciu się z nim na rozprawie, że świadek próbował zdyskredytować wartość zeznań świadka N. G.. Wielokrotnie wskazywał, że kobieta go oszukała i pożyczyła od niego pieniądze, kiedy rzekomo byli razem w związku. Ale jak sam później wskazał pieniądze zostały zwrócone, choć nigdy nie zapisywał kwoty udzielonej pożyczki ani zwróconej kwoty. Świadek następnie zaprzeczył, by z oskarżonym miały łączyć go jakiegokolwiek interesy. Równocześnie zaprzeczał, by miał wiedzę o przedmiocie leasingu, wskazywał przy tym, że to pewnie N. G. „podrobiła dokumenty za oskarżonego i wzięła sobie samochód”. Tymczasem podanej wersji wprost przeczą treść zeznań M. B., który wydał pojazd oskarżonemu jak i treść opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego, w której wskazano bezspornie, że podpis w miejscu (...) w związku z zawartym leasingiem operacyjnym został złożony przez oskarżonego T. S. (1).

Z konfrontacji przeprowadzonej między N. G. a R. D. wynika także pewna sprzeczność. R. D. wskazał na rozprawie w dniu 5 grudnia 2016 roku (k. 589,590), że poznał oskarżonego przez N. G., gdy tymczasem na rozprawie w dniu 24 maja 2016 roku (k. 500-500v) wskazał, że poznał go przez znajomego D., którego nazwiska nie pamięta. Sąd miał przy tym na uwadze, że znaczna część jego zeznań stanowiła osąd świadka na poznane przez siebie fakty, które to opinie z oczywistych względów nie były przez Sąd brane pod uwagę.

Opinia biegłych lekarzy psychiatrów (k. 202-203) zasługiwała na uznanie, gdyż została sporządzona w sposób rzetelny, logiczny i szczegółowy. Opierając się na własnym doświadczeniu zawodowym oraz dorobku nauki biegli udzielili wyczerpujących odpowiedzi na wszystkie stawiane im pytania oraz postawili słuszne w ich przekonaniu wnioski. Z żadnym z uczestników postępowania nie łączył ich stosunek zależności, a w sprawie nie ujawniły się okoliczności, które nakazywałyby uznać, że opiniowali nierzetelnie. Co więcej żaden z uczestników postępowania nie kwestionował ich wartości dowodowej. Sąd doszedł do przekonania, że opinia została sporządzona z wymaganą dla tego typu dowodów sumiennością i bezstronnością. Z tych samych powodów na wiarę zasługiwała opinia sądowo-psychologiczna (k. 561).

Ustalając wartość przedmiotu leasing – samochodu osobowego marki V. (...) nr rej (...) wyprodukowanego w 2012 r., a przywłaszczonego w okresie od listopada 2012 r. do lutego 2013 r. Sąd oparł się na opinii sporządzonej przez E. G. biegłego sądowego z zakresu wyceny ruchomości (k. 481-483). Na podstawie tej opinii przyjął biegły ustalił wartość rynkową w/w samochodu w lutym 2013 r. na kwotę 43.000 złotych.

W ocenie Sądu biegły w sposób rzetelny oszacował wartość w/w pojazdu, co w sposób należyty uzasadnił. Opinia jego jest zrozumiała, jasna, pełna, rzeczowa, została sporządzona przez doświadczonego specjalistę. Odpowiada ona wszelkim wymogom prawnym i formalnym, jak również nie zawiera elementów, które podważałyby jej wiarygodność. Zarówno sama opinia, jak również kompetencje biegłego nie zostały przez strony zakwestionowane.

Nadto opinię tę sporządzono w oparciu o bogate doświadczenie zawodowe biegłego, poparte wieloletnią praktyką. Biegły w wyczerpujący sposób odpowiedział na pytania postawione przez organ postępowania przygotowawczego, co tym bardziej podnosi wartość dowodową tej opinii. Sąd nie powziął żadnych wątpliwości co do fachowości sporządzenia tej opinii, ani prawidłowości zawartych w niej ustaleń. Zgodnie bowiem z ugruntowanym w tej kwestii stanowiskiem Sądu Najwyższego – „Całkowita dyskwalifikacja dowodów z opinii biegłych wymaga uprzedniego wykazania, że były one oparte na błędnych przesłankach, nie odpowiadają aktualnemu stanowi wiedzy w danej dziedzinie lub są sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania” (Wyrok SN - Izba Karna z dnia 6 listopada 2000 r., IV KKN 477/99, Prokuratura i Prawo - dodatek 2001/4 poz. 9, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2001/5 poz. 14, Lex nr 51136).

Żadnych wątpliwości Sądu, co do swej wiarygodności i rzetelności nie wzbudziły pozostałe dowody ujawnione w sprawie na rozprawie. Zostały one bowiem sporządzone w sposób prawidłowy, zgodnie do stosownych regulacji prawnych określających ich formę i treść. Dowody te nie dały w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw, by kwestionować je pod względem wiarygodności i fachowości, zostały sporządzone zgodnie z odpowiednimi przepisami, przez powołane do tego instytucje bądź funkcjonariuszy i korzystają z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń.

Zdaniem Sądu, wszystkie ocenione wyżej dowody tworzą logicznie powiązaną całość i pozwalają na ustalenie stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Mając na uwadze powołane argumenty Sąd uznał, że postępowanie dowodowe wykazało winę oskarżonego T. S. (1) w zakresie postawionego mu przez rzecznika oskarżenia publicznego zarzutu i wyczerpało znamiona czynu z art. 284 § 2 k.k.

Istota przestępstwa przywłaszczenia polega na bezprawnym potraktowaniu przez sprawcę czynu zabronionego uzyskanej wcześniej cudzej rzeczy jak swojej własnej. Najczęściej w rachubę wchodzić będzie takie zachowanie, które będzie jednoznacznie wskazywać na traktowanie cudzej rzeczy lub prawa majątkowego jak swojego własnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 roku, II KK 221/08, Prok. i Pr. - wkł. 2009, Nr 5, poz. 13). Oczywiście nie musi to być tylko czynność prawna charakterystyczna dla właściciela (np. ogłoszenie o możliwości kupienia danej rzeczy), ale w rachubę wchodzi tu jakikolwiek uzewnętrzniiony przejaw traktowania danej rzeczy jak swojej własnej. Zamiar przywłaszczenia (animus rem sibi habendi) musi być przy tym powiązany ze świadomością sprawcy o braku tytułu prawnego ku temu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 roku, IV KK 34/07, Prok. i Pr. - wkł. 2007, Nr 10, poz. 7). Analogicznie jak przy kradzieży, cel sprawcy sprowadza się do nieodwracalnego pozbawienia

właściciela określonego składnika jego mienia i uczynienie z niego swojej własności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2005 roku, V KK 15/05, Prok. i Pr. - wkł. 2006, Nr 2, poz. 7). Nie chodzi tu więc wyłącznie o zamiar sprawcy polegający na zerwaniu więzi prawnej łączącej cudzą rzecz ruchomą z jej właścicielem, ale sprawcy musi towarzyszyć chęć potraktowania tej rzeczy jako swojej własnej.

Dla bytu przywłaszczenia konieczne jest, aby sprawca był posiadaczem samoistnym lub zależnym cudzej rzeczy, a więc aby posiadał jakiegokolwiek prawa do władania rzeczą. Jeśli jest on wyłącznie dzierżycielem danej rzeczy (przechowawca, przewoźnik), to nie ma on żadnych praw do dysponowania cudzą rzeczą, a w szczególności żadnych praw do używania cudzej rzeczy i włada nią tylko w imieniu i na rzecz właściciela lub innej, uprawnionej osoby trzeciej.

Typ kwalifikowany przywłaszczenia - sprzeniewierzenie (art. 284 § 2 kk) polega na przywłaszczeniu rzeczy ruchomej, która została wcześniej sprawcy powierzona przez uprawnionego na mocy np. umowy najmu, użyczenia, przechowania. Powierzenie to przeniesienie władztwa nad rzeczą na inną niż właściciel osobę, powiązane z określeniem sposobu postępowania z rzeczą przez osobę ją uzyskującą i połączone z zastrzeżeniem konieczności jej zwrotu w przyszłości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 lutego 2014 roku, II AKA 15/14, L.). Dla ustalenia odpowiedzialności karnej na podstawie art. 284 § 2 kk nie jest konieczne powierzenie rzeczy przy zachowaniu szczególnej formy prawnej, jak również nie jest wymagane, aby powierzający określił precyzyjnie zakres uprawnień i obowiązków osoby, której rzecz jest przekazywana. Istotne jest natomiast to, aby z okoliczności towarzyszących powierzeniu wynikało, że rzecz jest przekazywana jedynie czasowo bez prawa dysponowania, w tym w szczególności prawa rozporządzania rzeczą jak własną.

Czyn zabroniony stypizowany w art. 284 § 2 kk stanowi przestępstwo materialne, którego można dopuścić się zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie. Należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych, które mogą być popełnione wyłącznie w zamiarze bezpośrednim. Kodeks wymaga bowiem, aby działanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią, jak z własnym składnikiem majątkowym.

Przekładając powyższe rozważania na realia niniejszej sprawy stwierdzić należy, że T. S. (1) reprezentujący (...) Sp. z o. o. z całą pewnością był jedynie posiadaczem samochodu osobowego marki V. (...) K. C. o nr rej. (...), powierzonego jego firmie na podstawie umowy leasingu operacyjnego nr (...) zawartej w dniu 2 lipca 2012 roku z (...) SA z siedzibą we W..

Podpisując umowę oskarżony zgodził się również na to, że w przypadku zalegania z zapłatą którejkolwiek z opłat i nieuiszczenia jej mimo wyznaczenia dodatkowego terminu finansującemu służy prawo do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia zgodnie z postanowieniami § 27 ust. 1a ogólnych warunków umowy leasingu operacyjnego z dnia 17 lutego 2012 roku – uchwała Zarządu (...) SA (dawniej P. Finansów) nr (...), stanowiących integralną część umowy leasingu operacyjnego z dnia 2 lipca 2012 roku nr (...). Bezsporne jest to, że spółka oskarżonego dokonała w sumie dwóch wpłat odpowiednio w dniu 3 lipca i 5 września 2012 roku na poczet zawartej umowy. Oskarżony musiał mieć zatem świadomość, że zaprzestał płacenia czynszów leasingowych, których konsekwencją musiało być wypowiedzenie umowy. T. S. (1) reprezentujący (...) Sp. z o.o. został należycie poinformowany o rozwiązaniu wężła obligacyjnego, uprawniającego go do korzystania ze wskazanego pojazdu na skutek pisemnego oświadczenia finansującego o wypowiedzeniu umowy i żądania zwrotu pojazdu. Treść pisma z dnia 19 października 2012 roku, wystosowanego do (...) sp. z o.o. wykazuje w sposób jednoznaczny, że (...) S.A., działając zgodnie z § 29 Ogólnych Warunków Umów Leasingu Operacyjnego, wypowiedział umowę leasingu nr (...) ze skutkiem natychmiastowym. Co prawda przesyłkę pocztową zawierającą wypowiedzenie umowy podjęła N. G. która w okresie zarządzania spółką dokonała przekierowania korespondencji na swój adres, należy jednak uznać, że oskarżony miał wiedzę o rozwiązaniu umowy i żądaniu zwrotu przedmiotu leasingu przez finansującego. Nie zajmował się sprawami spółki, wobec czego świadomie zaniedbywał swoje obowiązki wynikające z pełnienia funkcji Prezesa Zarządu. T. S. (1) nie był właścicielem samochodu, doskonale też zdawał sobie sprawę, do kogo przedmiot ten należy jak i wiedział, iż konsekwencją zaprzestania płacenia czynszów leasingowych jest rozwiązanie umowy leasingu i żądanie zwrotu jej przedmiotu. Bezspornie miał obowiązek podporządkowania się temu żądaniu.

Co więcej oskarżony z własnej woli nie poinformował (...) S.A. gdzie znajduje się przedmiot leasingu, którego wcześniej wyzbył się (w toku prowadzonych czynności windykacyjnych nie udało się ustalić, co się z nim stało - tym samym bez wątplenia oskarżony postąpił wbrew woli właściciela rzeczy, wyrażonej w umowie leasingu z dnia 2 lipca 2012 roku - pozbawiając go możliwości decydowania o swojej własności), aby następnie, gdy ten wyraził w sposób jasny swoje żądanie w zakresie postąpienia z rzeczą (jej zwrotu) nie wywiązać się z tego.

Zdaniem Sądu nie płacąc czynszów leasingowych w terminie oskarżony musiał liczyć się z konsekwencjami w postaci konieczności niezwłocznego zwrotu przedmiotu leasingu. W wyroku z dnia 30 września 1998 roku, II AKa 190/98, KZS 1998, z. 10 Sąd Apelacyjny w Krakowie uznał, że odmowa przez oskarżonego zwrócenia maszyn wydanych mu w ramach leasingu, jak i zapłacenia za nie, dowodzi zamiaru przywłaszczenia sobie ich wartości. Co prawda T. S. (1) wprost nie odmówił zwrotu przedmiotu leasingu, jednak analiza jego postępowania po rozwiązaniu umowy leasingu wskazuje, iż taki był jego cel. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 28 listopada 2013 roku, II AKa 376/13, KZS 2014/4/65 stwierdził, że nie można zgodzić się, iż wyrazem zamiaru przywłaszczenia jest jedynie podjęcie działań w celu włączenia powierzonego mienia do własnego majątku. Oczywiście bowiem jest, że zamiar ten manifestuje się już w chwili, kiedy sprawca odmawia zwrotu powierzonych mu przedmiotów, a jednocześnie ukrywa je przed właścicielem, a wreszcie nie powiadamia o fakcie ich utraty. Oskarżony od listopada 2012 roku do lutego 2013 roku nie podjął żadnych działań: nie spłacał czynszów leasingowych, nie regulował zaległości, nie zwrócił przedmiotu leasingu, zaniechał kontaktu z (...) S.A., a także firma windykacyjna (...) -A Sp. z o.o. nie mogła się z nim w żaden sposób skontaktować. Sąd ustalając datę końcową czynu przyjął luty 2013 roku – biorąc pod uwagę, iż od tego miesiąca przebywa w Zakładzie Karnym.

W konsekwencji Sąd uznał, iż oskarżony T. S. (1) w okresie od listopada 2012r. do lutego 2013r. w W. działając jako osoba reprezentująca spółkę (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) w W. dokonał przywłaszczenia powierzonego na podstawie leasingu operacyjnego nr (...) mienia w postaci pojazdu m-ki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 43000 zł w ten sposób, iż nie zwrócił w/w pojazdu pomimo wypowiedzenia umowy leasingu czym działał na szkodę (...) SA i swym zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona występkę opisanego w art. 284 § 2 k.k., którego popełnienie, wobec braku okoliczności wyłączających winę oskarżonego, należało mu przypisać.

Oskarżony, będąc człowiekiem w pełni poczytalnym, dojrzałym życiowo działał z pełną świadomością znaczenia popełnianego czynu, stanowiącego występki z art. 284 § 2 k.k.. Zdaniem sądu, niewątpliwym jest, iż oskarżony T. S. (1) obejmował świadomością wszystkie znamiona czynu zabronionego z art. 284 § 2 k.k. Nie działał on przy tym w sytuacji motywacyjnej odmiennej od normalnej i można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem, nie zachodziła również żadna okoliczność, która uwalniałaby go od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, tj. wyłączałaby bezprawność czynu, bądź winę oskarżonego. W tej konkretnej sytuacji można było zatem wymagać od oskarżonego zachowania zgodnego z prawem.

Sąd dokonał korekty opisu czynu dostosowując go do poczynionych przez siebie ustaleń faktycznych zmieniając przyjętą wartość samochodu. Biegły oszacował go na dokładną kwotę 43.000 zł (k. 481-483).

Przy wymiarze kary oskarżonemu T. S. (1) Sąd kierował się przesłankami z art. 53 § 1 i 2 kk.

Do okoliczności obciążających należą: okoliczności popełnienia czynu, w tym fakt, iż oskarżony nadużył zaufania strony umowy, a także wysoką społeczną szkodliwość czynu znajdującą swój wyraz w sankcji przewidzianej za występki z art. 284 § 2 k.k., a skonkretyzowany winą umyślną w postaci zamiaru bezpośredniego oraz wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Na okoliczność obciążającą wpływa również fakt iż oskarżony T. S. (1) jest osobą karaną (k. 606-607):

- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 07.09.2007 r. (sygn. akt III K 561/07) za czyn z art. 280 § 1 k.k. ;

- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 29.04.2008 r. (sygn. akt III K 629/07) za czyn z art. 234 k.k. ;

- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 24.02.2011 r. (sygn. akt XVI K 239/11) za czyn z art. 270 § 1 k.k. ;
- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 10.03.2011 r. (sygn. akt XVI K 4422/10) za czyny z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. ;
- przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w dniu 07.06.2013 r. (sygn. akt V K 261/13) za czyny z art. 222 § 1 k.k. i art. 226 § 1 k.k. ;
- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 27.11.2013 r. sygn. akt V K 430/13.

W świetle ww. okoliczności Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu wymierzona kara jest karą proporcjonalną do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a ponadto spełni swe cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także uczyni zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Po przeanalizowaniu postawy T. S. (1), jego warunków i właściwości osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, w którym wielokrotnie wchodził w konflikt z prawem, a także zachowania się po popełnieniu przestępstwa, Sąd doszedł do przekonania, że nie zasługuje on na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, co byłoby możliwe przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 nr 396). Zdaniem Sądu niemożliwe byłoby osiągnięcie celów kary bez skazywania T. S. (1) na karę pozbawienia wolności w postaci bezwzględnej, bowiem wolnościowa jej postać nie zapobiegnie jego powrotowi do przestępczości.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. z 2015 r. Nr 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. S. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Idea (...) kwoty 43.000 zł zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonego.

Zauważyć bowiem należy, że Sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości lub w części jedynie wówczas, gdy szkoda w chwili orzekania faktycznie istnieje (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18.02.2015 r., II KK 27/15, Prok. i Pr. 2015, Nr 5, poz. 2).

Mając na uwadze, że obowiązek naprawienia szkody stanowi rekompensatę rzeczywistej szkody, nie obejmuje on odsetek, przynajmniej orzekany na podstawie art. 46 § k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku (Dz. U. z 2015 r. Nr 396) w zw. z art. 4 § 1 k.k. Jak bowiem podniósł Sąd Najwyższy obowiązek naprawienia szkody nałożony na podstawie art. 46 § 1 k.k. jest ograniczony jedynie do rozmiaru rzeczywistej szkody wynikłej bezpośrednio z przestępstwa i nie obejmuje odsetek stanowiących element szkody wynikły z następstw czynu sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.02.2011 r., III KK 243/10, Prok. i Pr. - wkł. 2011, Nr 7-8, poz. 1; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.07.2014 r., III KK 54/14, OSNKW 2015, Nr 1, poz. 4). Odsetki nie są odszkodowaniem, gdyż są płacone bez względu na to, czy wyrządzono pokrzywdzonemu szkodę, czy też nie. Nie wynikają one z wyrządzenia szkody, a z opóźnienia w jej naprawieniu.

Sąd miał na względzie okoliczność, że w dacie orzekania obowiązywał Kodeks karny w innym brzmieniu niż w czasie popełnienia przestępstwa oraz treść art. 4 § 1 k.k., Sąd rozstrzygnął w niniejszej sprawie w oparciu o przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu jako ustawy względniejszej.

Co do zasady niedopuszczalne jest orzekanie częściowo zgodnie z przepisami ustawy obowiązującej poprzednio, a częściowo według przepisów ustawy nowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 1970 r., V KRN 402/69, OSNKW 1970, nr 4-5, poz. 37, z glosą W. Woltera, PiP 1971, z. 1; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., V KKN 346/99,

Prok. i Pr.-wkl. 2001, nr 12, poz. 1), zatem Sąd, orzekając w niniejszej sprawie, zastosował przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu.

Ustawa względniejsza to tyle, co korzystniejsza dla sprawcy. Przy takiej ocenie dwóch porównywanych ustaw należy obok zagrożeń karnych uwzględnić instytucje wpływające na wymiar kary – praktycznie wszystkie te, które wymiar kary kształtują. Oznacza to, że porównując dwie ustawy (z czasu popełnienia czynu i z czasu orzekania w tej sprawie), należy ocenić rozwiązania ustawowe, które mogą mieć zastosowanie w danym przypadku (zob. wyrok SN z dnia 2 lutego 2006 r., V KK 199/05, OSNwSK 2006, poz. 271). Nie chodzi tu o porównywanie dwóch ustaw in abstracto, lecz w sposób konkretny. Porównaniu podlegają te rozwiązania, które w konkretnym wypadku mogą mieć zastosowanie (por. T. Bojarski, Komentarz do art. 4 Kodeksu karnego, Lex nr 489391).

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd ustalił, iż obecne brzmienie art. 46 § 1 i 2 k.k., który w przypadku, gdy orzeczenie obowiązku określonego w § 1 art. 46 k.k. jest znacznie utrudnione, przewiduje możliwość orzeczenia nawiązki w wysokości aż do 200.000 zł. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu przewidywało natomiast jedynie możliwość zasądzenia nawiązki w wysokości do 100.000 zł.

Z uwagi na fakt, iż T. S. (1) korzystał w toku postępowania karnego z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, którego wynagrodzenie z tytułu udzielanej pomocy prawnej nie zostało w całości ani w części uiszczony, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. wynagrodzenie na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (t. j. Dz. U. z 2015 roku, poz. 615 ze zm.), jego wysokość ustalając w oparciu o § 14 ust. 2 pkt. 3, § 16, § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 roku poz. 461 ze zm.), mając przy tym na względzie przepis § 22 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. poz. 1801), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (01.01.2016r.) stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego T. S. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Sytuacja majątkowa oskarżonego, który został obciążony obowiązkiem naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego powoduje, iż uiszczenie przez niego kosztów sądowych byłoby zbyt uciążliwe.